

२०७२ मंसिर १६ बुधबार ०२-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन
“मीठे बच्चे- अब घर जानु छ त्यसैले देह सहित देहका सबै सम्बन्धहरूलाई भुलेर म एकलाई याद
गर अनि पावन बन ।”

प्रश्न:- आत्माको सम्बन्धमा कुनचाहिँ एउटा कुरा सूक्ष्म बुद्धि हुनेले नै बुझ्न सक्छ ?

उत्तर:- (१) आत्मामा बिस्तारै-बिस्तारै सियोमा जस्तै खिया लाग्दै गएको छ । त्यो यादमा रहेपछि उत्रिदै जान्छ । जब खिया उत्रिन्छ अर्थात् आत्मा तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छ अनि बाबाको आकर्षण हुन्छ र बाबाको साथमा फर्केर जान सक्छ । (२) जति खिया उत्रिदै जान्छ त्यति अरूलाई सम्झाउँदा उनीहरू खिचिन्छन् । यी कुरा धेरै सूक्ष्म छन्, जो मोटो बुद्धि हुनेले बुझ्न सक्दैनन् ।

ओम् शान्ति । भगवानुवाच । अब बुद्धिमा को आयो ? ती जो गीता पाठशाला आदि छन् त्यहाँ उनीहरूलाई त भगवानुवाच बोल्दा कृष्ण नै बुद्धिमा आउँछ । यहाँ तिमी बच्चाहरूलाई त उच्चभन्दा उच्च बाबा नै याद आउँछ । यस समय यो हो पुरुषोत्तम बन्ने संगमयुग । बाबाले बच्चाहरूलाई बसेर सम्झाउनुहुन्छ- देह सहित देहका सबै सम्बन्धहरूलाई भुलेर आफूलाई आत्मा सम्भ । यो धेरै आवश्यक कुरा छ, जुन यस संगममा बाबाले सम्झाउनुहुन्छ । आत्मा नै पतित बनेको छ । फेरि आत्मा पावन बनेर घर जानु छ । पतित-पावनलाई याद गर्दै आएका छन्, तर केही पनि जान्दैनन् । मनुष्य बिल्कुलै घोर अँध्यारोमा छन् । भक्ति हो रात, ज्ञान हो दिन । राती अँध्यारो, दिनमा उज्यालो हुन्छ । दिन हो सत्ययुग, रात हो कलियुग । अहिले तिमी कलियुगमा छौ, सत्ययुगमा जानु छ । पावन दुनियाँमा पतितको सवाल नै हुँदैन । जब पतित हुन्छन् त पावन हुने सवाल उठ्छ । जब पावन हुन्छन्, पतित दुनियाँ याद पनि आउँदैन । अहिले पतित दुनियाँ छ, पावन दुनियाँको याद आउँछ । पतित दुनियाँ पछिल्लो भाग हो, पावन दुनियाँ हो पहिलो भाग । वहाँ कोही पतित हुन सक्दैन । जो पावन थिए फेरि पतित बनेका छन् । ८४ जन्म पनि उनीहरूको लागि भनिएको हो । यी गहन कुरा धेरै सम्झनुपर्ने छन् । आधाकल्प भक्ति गरेका छौ त्यो यति सजिलै छुट्दैन । मनुष्य बिल्कुलै घोर अँध्यारोमा छन्, करोडौँमा कोही निस्कन्छन्, मुश्किलले कसैको बुद्धिमा बस्छ । मुख्य कुरा त बाबा भन्नुहुन्छ- देहका सबै सम्बन्ध भुलेर म एकलाई याद गर । आत्मा नै पतित बनेको छ, उसलाई पवित्र बन्नु छ । यो शिक्षा पनि बाबाले नै सम्झाउनुहुन्छ किनकि यी बाबा प्रिन्सिपल, सुनार, डाक्टर, वकिल सबै हुनुहुन्छ । यी नाम वहाँ रहँदैन । वहाँ यो पढाइ पनि रहँदैन । यहाँ पढ्छन् नोकरी गर्न । पहिले महिलाहरूले यति पढ्दैनथे । यो सबै पछि गएर सिकेका हुन् । पति मर्छ भने कसले सम्हाल्ने ? त्यसैले महिलाहरूले पनि सबै सिकिरहन्छन् । सत्ययुगमा त यस्तो कुरा हुँदैनन् जसको चिन्ता गर्नु परोस् । यहाँ मनुष्यले धन आदि जम्मा गर्छन्, यस्तो समयको लागि । वहाँ त यस्तो ख्याल नै आउँदैन, जसको लागि चिन्ता गर्नु परोस् । बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई कति धनवान बनाइदिनुहुन्छ । स्वर्गमा धेरै खजाना रहन्छ । हीरा-जुहारतका खानीहरू सबै भरपुर हुन्छन् । यहाँ जमीन बाँझो छ त्यसैले त्यो तागत रहँदैन । वहाँको फूल र यहाँको फूलहरूमा रात-दिनको फरक छ । यहाँ त सबै चीजहरूबाट तागत निकलेको छ । चाहे अमेरिका आदिबाट बिऊ लिएर आऊन् तैपनि तागत हुँदैन । धर्ती नै यस्तो छ, जसमा बढी मेहनत गर्नुपर्छ । वहाँ त हरेक चीज सतोप्रधान हुन्छ । प्रकृति पनि सतोप्रधान हुन्छ त्यसैले सबै चीज सतोप्रधान हुन्छ । यहाँ त सबै चीज

२०७२ मंसिर १६ बुधबार ०२-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन तमोप्रधान छन् । कुनै चीजमा तागत रहँदैन । यो फरक पनि तिमीले बुझेका छौ । जब सतोप्रधान चीज देख्छौ, त्यो त ध्यानमा नै देख्छौ । वहाँका फूल आदि कति राम्रा हुन्छन् । हुन सक्छ वहाँको अनाज आदि सबै तिमीलाई देख्नमा आउँछ । बुद्धिले जान्न सक्छौ । वहाँको हरेक चीजमा कति तागत रहन्छ । नयाँ दुनियाँ कसैको बुद्धिमा आउँदैन । यस पुरानो दुनियाँको त कुरै नगर । गफ पनि धेरै लम्बा-चौडा लगाउँछन् त्यसैले मनुष्य बिल्कुल अँध्यारोमा सुतेका छन् । जब तिमी बताउँछौ— अब थोरै समय बाँकी छ, कोही त तिम्रो कुरामा हाँस्छन् पनि । यथार्थ रूपमा त उनीहरूले मात्र बुझ्दछन् जसले आफूलाई ब्राह्मण सम्झन्छन् । यो नयाँ भाषा, रूहानी पढाइ हो नि । जबसम्म रूहानी बाबा आउनुहुन्न, कसैले सम्झन सक्दैन । रूहानी बाबालाई तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ । उनीहरू गएर योग आदि सिकाउँछन्, तर उनलाई सिकायो कसले ? यस्तो त होइन रूहानी बाबाले सिकाउनुभयो । बाबाले त रूहानी बच्चाहरूलाई नै सिकाउनुहुन्छ । तिमी संगमयुगी ब्राह्मणहरूले नै बुझ्दछौ । ब्राह्मण पनि उनै बन्छन् जो आदि सनातन देवी-देवता धर्मका छन् । ब्राह्मण तिमी कति थोरै छौ । दुनियाँमा त किसिम-किसिमका अथाह जातिहरू छन् । एउटा किताब अवश्य हुनुपर्छ जसबाट थाहा हुन्छ, दुनियाँमा कति धर्म, कति भाषा छन् । तिमी जान्दछौ— यी सबै रहँदैनन् । सत्ययुगमा त एक धर्म, एक भाषा नै थियो । सृष्टि चक्रलाई तिमीले जानेका छौ । त्यसैले भाषाहरूलाई पनि जान्न सक्छौ— यी सबै रहँदैनन् । यी सबै शान्तिधाममा जान्छन् । यो सृष्टिको ज्ञान अहिले तिमी बच्चाहरूलाई मिलेको छ । तिमी मनुष्यलाई सम्झाउँछौ फेरि पनि बुझ्दछन् कहाँ र ! कोही ठूला व्यक्तिहरूबाट उद्घाटन पनि यसैले गराउँछौ किनकि प्रसिद्ध छन् । आवाज फैलिन्छ वाह ! राष्ट्रपति, प्रधानमन्त्रीले उद्घाटन गर्नुभयो । यी बाबा गए भने मनुष्यले कहाँ सम्झन्छन् र परमपिता परमात्माले उद्घाटन गर्नुभयो, मान्दैनन् । कोही ठूलो व्यक्ति कमिस्नर आदि आउँछ भने उसको पछाडि अरू पनि आउँछन् । यिनको पछि त कोही पनि आउँदैन । अहिले तिमी ब्राह्मण बच्चाहरू त धेरै कम छौ । जब धेरै संख्या हुन्छ तब बुझ्नेछन् । अहिले यदि बुझे भने त बाबाको पासमा भागेर आउँछन् । एउटाले बच्चीलाई भन्यो जसले तिमीलाई यो सिकायो हामी डाइरेक्ट किन उहाँको पासमा नजाने ? तर सियोमा खिया लागेको छ त्यसैले चुम्बकले कसरी तान्छ ? जब खिया पूरै निस्कन्छ तब चुम्बकले तान्छ । सियोको एउटा कुनामा खिया लागेको छ भने त्यति खिचँदैन । सारा खिया त पछि गएर नै उत्रिन्छ, जब यस्तो बन्छौ अनि बाबाको साथ फर्केर जान्छौ । अहिले त चिन्ता छ— हामी तमोप्रधान छौं, खिया चढेको छ । जति याद गछौं उति खिया सफा हुँदै जान्छ । बिस्तारै-बिस्तारै खिया निक्लदै जान्छ । खिया पनि यसरी बिस्तारै-बिस्तारै चढेको हो नि, फेरि उत्रिन्छ पनि यसरी नै । जसरी खिया लागेको छ त्यसरी नै सफा पनि हुनु छ, त्यसको लागि बाबालाई याद पनि गर्नु छ । यादले कसैको खिया बढी उत्रिन्छ भने कसैको कम । जति बढी खिया उत्रेको छ उति उसले अरूलाई सम्झाउन सक्छ । यी धेरै सूक्ष्म कुरा हुन् । मोटो बुद्धि भएकाले बुझ्न सक्दैन । तिमी जान्दछौ— राजाई स्थापना भइरहेको छ । सम्झाउनको लागि पनि दिन-प्रतिदिन युक्तिहरू निस्कदै जान्छ । पहिले कहाँ थाहा थियो र— प्रदर्शनी, म्यूजियम आदि बन्छन् । पछि गएर हुन सक्छ अरू कुनै निस्कनेछन् । अहिले समय त बाँकी छ, स्थापना हुनु छ । निराश पनि हुनु छैन । कर्मेन्द्रियहरूलाई वशमा गर्न सक्दैनन् भने गिर्न पुग्छन् । विकारमा गयो भने फेरि सियोमा धेरै खिया लाग्छ । विकारमा जानाले बढी खिया चढ्दै जान्छ । सत्ययुग-त्रेतामा बिल्कुल कम फेरि

२०७२ मंसिर १६ बुधबार ०२-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
 आधाकल्पमा चाँडो-चाँडो खिया चढ्छ। तल गिर्न पुग्छन् त्यसैले निर्विकारी र विकारी गाइएको
 छ। पवित्रता, देवताहरूको निशानी हो नि। बाबा भन्नुहुन्छ— देवी-देवता धर्म प्रायः लोप भएको
 छ। निशानी त छ नि। सबैभन्दा राम्रो निशानी यी चित्र हुन्। तिमीहरूले यो लक्ष्मी-नारायणको
 चित्र लिएर परिक्रमा गर्न सक्छौ किनकि तिमीहरू यस्तो बन्छौ नि। रावण राज्यको विनाश, राम
 राज्यको स्थापना हुन्छ। यो रामराज्य, यो रावण राज्य, यो हो संगम। अनगिन्ती प्वाइन्टहरू छन्।
 डाक्टरहरूको बुद्धिमा कति औषधीहरूको नाम याद रहन्छ। वकिलको बुद्धिमा पनि अनेक प्रकारका
 प्वाइन्टहरू हुन्छन्। टपिक्सहरूको त धेरै राम्रो किताब बन्न सक्छ। फेरि जब भाषण गर्न जान्छौ
 भने प्वाइन्टहरूमा नजर घुमाऊ। तीक्ष्ण बुद्धि भएकाले तुरुन्तै देख्छन्। पहिले त लेख्नुपर्छ— मैले
 यसरी-यसरी सम्झाउनु छ। भाषण गरिसकेपछि पनि याद आउँछ नि। यसरी सम्झाएको भए राम्रो
 हुन्थ्यो। यी प्वाइन्ट अरूलाई सम्झाउँदा बुद्धिमा बस्छ। टपिक्सको लिस्ट बनेको होस्। फेरि एउटा
 टपिक लिएर मनमनै भाषण गर्नुपर्छ वा लेख्नुपर्छ। फेरि हेर्नुपर्छ— सबै प्वाइन्टहरू लेखिएका छन् ?
 जति मेहनत गर्छौ, उति राम्रो। बाबाले त सम्झाउनुहुन्छ— यो राम्रो सर्जन छ, यसको बुद्धिमा धेरै
 प्वाइन्ट छन्। भरपुर भएपछि सेवा विना आनन्द आउँदैन।

तिमी प्रदर्शनी गर्छौ भने कहींबाट २-४, कहींबाट ६-८ निस्कन्छन्। कहीं त एउटा पनि निस्कदैन।
 हजारौंले हेरे, कति थोरै निस्के त्यसैले अहिले ठूला-ठूला चित्रहरू पनि बनाइरहन्छौ। तिमी होशियार
 हुँदै जान्छौ। ठूला-ठूला व्यक्तिहरूको के हाल छ, त्यो पनि तिमीले देखेका छौ। बाबाले सम्झाउनु
 भएको छ— जाँच गर्नु छ कसलाई यो ज्ञान दिनुपर्छ। जो मेरा भक्त हुन् उनीहरूको नाडी हेर्नुपर्छ।
 गीता पढ्नेलाई मुख्य कुरा एउटै सम्झाऊ— भगवान् उच्चभन्दा उच्चलाई नै भनिन्छ। उहाँ
 हुनुहुन्छ निराकार। कुनै पनि देहधारी मनुष्यलाई भगवान् भन्न सकिँदैन। तिमी बच्चाहरूलाई अहिले
 सारा समझ आएको छ। संन्यासीहरू पनि घरको संन्यास गरेर भाग्छन्। कोही सानै ब्रह्मचारी हुँदा
 नै जान्छन्। फेरि दोस्रो जन्ममा पनि यस्तै हुन्छ। जन्म त अवश्य माताको गर्भबाटै लिन्छन्।
 जबसम्म विवाह गरेका हुँदैनन् तबसम्म बन्धनमुक्त हुन्छन्, यति कुनै सम्बन्धी आदि याद आउँदैन।
 विवाह गरेपछि सम्बन्ध याद आउँछ। समय लाग्छ, चाँडै बन्धनमुक्त हुँदैनन्। आफ्नो जीवनको
 कहानी त सबैलाई थाहा हुन्छ। संन्यासीहरूले सम्झन्छन्— पहिले हामी गृहस्थी थियौं पछि संन्यास
 गरेका हौं। तिम्रो हो ठूलो संन्यास त्यसैले मेहनत लाग्छ। ती संन्यासीहरूले विभूति लगाउँछन्,
 कपाल खौरिन्छन्, ड्रेस परिवर्तन गर्छन्। तिमीले त यस्तो गर्नु पर्ने आवश्यकता छैन। यहाँ त ड्रेस
 परिवर्तन गर्ने कुरा पनि छैन। तिमीले सेतो साडी नलगाए पनि हर्जा छैन। यो त बुद्धिको ज्ञान हो।
 हामी आत्मा हौं, बाबालाई याद गर्नु छ, यसद्वारा नै खिया निक्लिन्छ र हामी सतोप्रधान बन्छौं।
 फर्केर त सबैलाई जानु छ। कोही योगबलबाट पावन बनेर जान्छन्, कोही सजायँ खाएर जान्छन्।
 तिमी बच्चाहरूले खिया निकाल्ने मेहनत गर्नु छ, त्यसैले यसलाई योग अग्नि पनि भनिन्छ। अग्नि
 पाप भस्म हुन्छ। तिमी पवित्र हुन्छौ। काम चितालाई पनि अग्नि भनिन्छ। काम अग्निमा जलेर
 कालो बनेका छन्। अब बाबा भन्नुहुन्छ— गोरो बन। यी कुरा तिमी ब्राह्मणहरू सिवाय अरू कसैको
 बुद्धिमा बस्न सक्दैन। यी कुरा नै भिन्नै छन्। तिमीलाई भन्छन्— यिनले त शास्त्रहरूलाई पनि
 मान्दैनन्। नास्तिक बनेका छन्। भन, शास्त्र त हामीले पढ्थ्यौं फेरि बाबाले ज्ञान दिनुभयो।
 ज्ञानद्वारा सद्गति हुन्छ। भगवानुवाच, वेद-उपनिषद् आदि पढ्नाले, दान-पुण्य आदि गर्नाले कसैले

२०७२ मंसिर १६ बुधबार ०२-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
पनि मलाई प्राप्त गर्न सक्दैन। मद्दारा नै मलाई प्राप्ति गर्न सक्छन्। बाबाले नै आएर लायक
बनाउनुहुन्छ। आत्मामा खिया पर्छ तब बाबालाई बोलाउँछन्— आएर पावन बनाउनुहोस्। आत्मा
जो तमोप्रधान बनेको छ उसलाई सतोप्रधान बन्नु छ, तमोप्रधानबाट तमो, रजो, सतो फेरि
सतोप्रधान बन्नु छ। यदि बीचमा गडबडी भयो भने खिया पर्छ।

बाबाले हामीलाई यति उच्च बनाउनुहुन्छ त्यसैले त्यो खुशी रहनुपर्छ नि। बेलायतमा पढ्नको लागि
खुशीले जान्छन्। अहिले तिमी कति समझदार बन्छौ। कलियुगमा कति तमोप्रधान बेसमझ बन्न
पुग्छन्। जति प्यार गन्यो उति अभै सामना गर्छन्। तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ— हाम्रो राजधानी
स्थापना हुन्छ। जसले राम्रोसँग पढ्छन्, यादमा रहन्छन् उनीहरूले राम्रो पद पाउँछन्। कलमी
यहाँबाटै लाग्छ। दिन-प्रतिदिन अखबार आदिबाट तिम्रो नाम प्रसिद्ध हुँदै जान्छ। अखबार त सबैतर्फ
पुग्छन्। उनै पत्रकारले पनि कहिले राम्रो छाप्छन्, कहिले खराब किनकि सुनी सुनाइमा चल्छन् नि।
जसले जे सुनायो त्यो लेखिदिन्छन्। सुनी सुनाइमा धेरै चल्छन्, त्यसलाई परमत भनिन्छ। परमत
आसुरी मत हो। बाबाको हो श्रीमत। कसैले उल्टो कुरा सुनायो भने आउनै छोडिदिन्छन्। जो
सेवामा रहन्छन् उनीहरूलाई सबै थाहा हुन्छ। यहाँ तिमीले जे सेवा गरे पनि, यो हो तिम्रो नम्बरवन
सेवा। यहाँ तिमीले सेवा गर्छौ, वहाँ फल मिल्छ। कर्तव्य त यहाँ बाबाको साथमा गर्छौ नि।
अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी
बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) आत्मा रूपी सियोमा खिया लागेको छ, त्यसलाई योगबलद्वारा उतारेर सतोप्रधान बन्ने
मेहनत गर्नु छ। कहिले पनि सुनी-सुनाइ कुरामा आएर पढाइ छोड्नु हुँदैन।
- २) बुद्धिलाई ज्ञानको प्वाइन्टहरूले भरपुर राखेर सेवा गर्नु छ। अवस्था हेरेर ज्ञान दिनु पर्छ।
धेरै तीक्ष्ण बुद्धि बन्नु छ।

वरदानः— शुभचिंतन र शुभचिंतक स्थितिको अनुभवद्वारा ब्रह्मा बाबा समान मास्टर दाता भव

ब्रह्मा बाबा समान मास्टर दाता बन्नको लागि ईर्ष्या, घृणा र आलोचना— यी तीन
कुराबाट मुक्त रहेर सबैप्रति शुभचिंतक बन र शुभचिंतन स्थितिको अनुभव गर किनकि
जसमा ईर्ष्याको अग्नि हुन्छ ऊ स्वयं जल्छ, अरूलाई पनि परेशान गर्छ। घृणावाला स्वयं
पनि गिर्छ अरूलाई पनि गिराउँछ र हाँसोमा आलोचना गर्नेले आत्मालाई हिम्मतहीन
बनाएर दुःखी बनाउँछन्। त्यसैले यी तीनवटै कुराबाट मुक्त रहेर शुभचिंतक स्थितिको
अनुभवद्वारा दाताको बच्चा मास्टर दाता बन।

स्लोगनः— मन-बुद्धि र संस्कारमाथि सम्पूर्ण राज्य गर्नेवाला स्वराज्य अधिकारी बन।